

skulde staa til Ansvar for. Det var ikke Meningen, at denne Garantiforening, der stillede sig om Teatret, skulde lukrere ved det, den skulde gøre det af rent kunstnerisk Interesse, og Staten skulde stille Bygningerne med alt Materiel til Raadighed for denne Ledelse og ogsaa paatage sig de nødvendige Istandsættelser, jeg tænker her paa Varmeapparatets Istandsættelse, Indlægning af Vand til W. C. og Baderum. Naar det var sket, traadte den egentlige Ledelse til, og den tog fuldstændig Bestemmelse om Engagementsforholdene, hvem der skulde engageres og til hvilke Priser, den bestemte Billetpriserne, om, hvorvidt Abonnements-systemet skulde omlægges, og i saa Fald hvorledes, og ligeledes, hvor stort Personalet skulde være, om det muligvis skulde indskrænkes. Selvfølgelig maatte en saadan udenforstaaende Ledelse, som overtog Teatret paa Tid, i Forvejen forhandle med Staten om, hvilke Indskrænkninger Staten kunde billige indenfor Skuespil, Opera, Ballet, Kapel o. s. v., og deraf afgang igen Tilskuddets Størrelse. Hvis der under en saadan Form for Ledelse skulde blive skabt et Overskud ved det kongelige Teater — og der er Folk med Teaterforstand, som er saa sangvinske, at de mener, det kunde ske —, saa skulde dette Overskud selvfølgelig først bruges til at afløse den private Garanti, som var med til at gøre dette Forsøg, naar alt andet glippede, og dernæst skulde den afløse Statens Garanti, og efterhaanden skulde det lægges op til en Sum, saaledes at Teatret efterhaanden blev, hvad det burde være, en selvejende Institution, der havde den Forbindelse med Staten, at Staten gav et ringere Tilskud mod at have Indseende med Repertoiret, saaledes at det klassiske Repertoire, som Nationen har Interesse i, kunde komme frem paa Nationalscenen.

Det er klart, at der ligger store kulturelle Opgaver for den fremtidige Ledelse af Teatret, og hvis Staten tilmed gik med til at understøtte andre Scener i Landet, saa maatte der kunne skabes en meget frugtbar Vekselvirkning mellem Nationalscenen og de andre Scener rundt omkring i Landet, der maatte kunne skabes et fast Repertoire for de forskellige Scener, som var statsunderstøttede og maaske ogsaa fik Kommunalstøtte. I saa Fald behøvede man ikke at sende hele Nationalteatrets Skuespillerpersonale ud, naar der var Tale om Gæstespil paa de andre statsunderstøttede Scener, men nøjes med at sende 1 eller 2 Skuespillere ud, som saa traadte ind i Ensemblet, enten det nu var i Aarhus, Odense eller Sønderjylland. Teatret maatte ogsaa have Pligt til at træde

i Forbindelse med de andre nordiske Lande, saaledes at de andre nordiske Landes Skuespillere havde Lejlighed til at optræde her, og omvendt de danske Skuespillere havde Lejlighed til at spille i de andre nordiske Lande. Der har for nylig været talt om, at det vilde være ønskeligt, om Studentereksamen ved de forskellige lærde Skoler i de nordiske Lande gav Adgang til alle nordiske Universiteter, og at Embedseksamen fra disse Universiteter saa vidt muligt gav Adgang til Ansættelse rundt omkring i de forskellige nordiske Lande, thi der vilde derigennem skabes en større Enhed i de nordiske Riger, et større aandeligt Samarbejde, saaledes at Skrankerne mellem Landene faldt. Det vilde ganske sikkert bidrage mægtigt til en saadan Enhed, hvis de nordiske Lande kunde delagtiggøre hinanden i de kulturelle Værdier, som findes i deres nationale Skuespilkunst.

Jeg vilde derfor beklage, om man ganske vilde bryde Forbindelsen mellem Nationalteatret og Staten, men det staaer mig paa den anden Side klart, at man ikke kan blive ved at lade det gaa, som det gaar i Øjeblikket. Jeg tror imidlertid, at hvis vi ikke kommer ind i en meget gylden Tid igen her i Landet, hvad der desværre ikke synes at være Udsigt til, saa vil Forbindelserne mellem Staten og Nationalscenen ganske simpelt opløses af sig selv. Derfor mener jeg, at det vilde være rigtigt og klogt, om man saa hurtigt som muligt søgte at indlede den Forbindelse, jeg har talt om. Jeg kan ikke just pege paa den enkelte Person, men jeg tror, at den Person maatte kunne findes, som kunde rejse Teatret, dels gennem interesseret Privatkapital, dels, som det er berørt her, gennem kommunale Tilskud og med en i alt Fald foreløbig passende Støtte fra Statens Side, som man jo kunde forhandle om. Saa kunde man se, hvorledes det gik. I hvert Fald tror jeg, at dette vilde give den mindste Risiko for Teatret, og det kunde maaske derved komme ind i roligere og bedre og mere stabile Forhold.

Sundbo: Det synes at være et Dogme, som stadig lyder heroppe fra, at det kan ikke blive ved at gaa, som det gaar. Men der dog ikke er nogen Grund til at spørge, hvorfor det ikke kan blive ved at gaa? At det koster Penge at drive det kongelige Teater, ved vi jo, og de fleste Talere har ogsaa indrømmet, at det maa koste Penge. Vi maa vel alle kunne indrømme, at naar man har 3 Personaler, men kun 1 Scene, svarer det omtrent til, at en Bonde har 3 Par Heste og kun kan bruge det ene